

Буздуган О. А. Використання потенціалу педагогічної практики як умова підготовки майбутніх вихователів до педагогічної взаємодії з сім'єю. Проблеми якості професійної підготовки майбутніх педагогів у вищій школі. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, (28-29 жовтня 2016р.) – Одеса 2016. – С. 5-7

*Буздуган Олена Анатоліївна,
к. пед. н., доцент кафедри сімейної та
спеціальної педагогіки і психології,
ДЗ «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського,
вул. Старопортофранківська, 26, м. Одеса*

ВИКОРИСТАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ ЯК УМОВА ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДО ПЕДАГОГІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ З СІМ'ЄЮ

Становлення України як самостійної держави, її національне відродження та перехід до ринкових відносин кардинально впливають на роль фахівців з вищою освітою. Особливе місце серед них посідають майбутні педагоги як високо компетентні і всебічно освічені фахівці, рівень підготовки яких повинен забезпечити соціально–педагогічні потреби суспільства в умовах реалізації «Національної доктрини розвитку освіти України у XXI столітті».

Підготовка фахівців дошкільної освіти по праву посідає вагомe місце у професійній підготовці педагогічних працівників. Необхідність і важливість забезпечення наймолодших кваліфікованими вихователями безсумнівна, а виростити такого педагога, який умів би працювати не лише з дітьми, а й ненав'язливо, демократично допомагати батькам у вихованні дітей – важливе завдання вищих навчальних закладів [2].

Педагогічна практика є пов'язуючою ланкою між теоретичним навчанням студента і його майбутньою роботою у ДНЗ (дошкільному навчальному закладі). Учені підкреслюють, що під час педагогічної практики не тільки відбувається перевірка теоретичної і практичної підготовки

студента до самостійної роботи, але й створюються широкі можливості для забезпечення творчого потенціалу особистості майбутнього педагога [4].

Педагогічна практика є однією з провідних подій у житті майбутнього вихователя. Як зазначав Б. Ананьєв, поєднання знань з досвідом відноситься до найбільш важливих умов формування людини як суб'єкта діяльності, постійного вдосконалення її майстерності у певній сфері [1].

Педагогічна практика – форма професійного навчання у вищій школі, спрямована на практичне засвоєння майбутніми фахівцями закономірностей і принципів педагогічної діяльності, формування основних професійних умінь і переконань. Метою практики є оволодіння студентами сучасними методами, технологіями, формами організації освітньо–виховної роботи в галузі їхньої майбутньої професії, формування у них на базі одержаних у вищому навчальному закладі знань, професійних умінь і навичок для прийняття самостійних рішень під час конкретної роботи в реальних ринкових і виробничих умовах, виховання потреби систематично поновлювати свої знання та творче їх застосування у практичній діяльності [3].

У теорії вищої педагогічної освіти вважається загальноприйнятим, що будь–який об'єкт краще виявляє свої властивості, якщо він піддається практичному впливу. Тому надто важливим у професійній підготовці студентів до взаємодії з сім'єю вважали моделювання педагогічної діяльності, включення студентів у процес взаємодії з сім'ями в ході педагогічної практики.

Виходячи з того, що формування будь–яких умінь можливе тільки в процесі діяльності, головним завданням практики ставили включення майбутніх фахівців дошкільної освіти у найбільш придатні для цього види роботи. Однак для більш цілеспрямованого включення студентів у практичну діяльність було визнано за необхідне пред'явити їм ретельно продуману систему завдань, у ході виконання яких вони вправлялися в різних діях, що

сприяють виробленню певних умінь і навичок, необхідних для взаємодії з батьками вихованців.

Поряд з обов'язковими розділами, програма педагогічної практики містила в собі розділ, що його складають самі студенти індивідуально. Пропонований нами зміст такого розділу був зразковим, тому він конкретизувався самими студентами і мав бути розширеним. Включення того чи того пункту в програму коротко аргументували самі студенти. Результати виконання додаткового розділу за підсумками практики оформлялися окремо і здавалися разом з іншою документацією.

Змістове доповнення практики полягало в тому, що поряд з інваріантними розділами, програма включала додаткові, варіативні розділи, сформовані самими студентами, що ґрунтувалися на наших рекомендаціях. Це, як на нашу думку, дало можливість студентам набути перший педагогічний досвід не в умовах регламенту (змістового і методичного), а з урахуванням їхніх власних професійно спрямованих інтересів, схильностей і можливостей.

По завершенні педагогічної практики було проведено «круглий стіл» «Проблеми взаємодії педагога з сім'єю». На обговорення виносились ситуації–труднощі, з якими зіткнулися студенти в період практики, аналізувалися результати дослідження організації процесу взаємодії вихователя з батьками в тій чи тій школі, оцінювалися складені плани роботи з батьками. В результаті аналізу досвіду взаємодії було зроблено висновок, що цілі взаємодії вихователя і батьків повинні виростати зі спільного обговорення проблем та потреб дитини, а потім вже педагогів та батьків з урахуванням цінностей сім'ї. Взаємодія повинна організовуватися, виходячи з цілей, які свідомо прийняті усіма учасниками даного процесу, і завершуватися тоді, коли ці цілі досягнуті.

Отже, використання потенціалу педагогічної практики сприяло формуванню умінь організації педагогічної взаємодії майбутніх вихователів з батьками.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ананьев Б.Г. Человек как предмет познания. – Л. : Изд-во Лен. ун-та, 1968. – 339 с.
2. Артемова Л.В. Педагогіка і методика вищої школи: Навчально-методичний посібник. – К.: Кондор, 2008. – 272 с.
3. Положення про проведення практики студентів вищих закладів освіти України № 351 // Збірник законодавчих та нормативних актів про освіту. – К., 1994. – С. 139-193.
4. Шулдик Г. О., Шулдик В. І. Педагогічна практика : Навчальний посібник для студентів педагогічних вузів. – К. : Науковий світ, 2000. – 143 с.